



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Quotidiana Christiani Militis Tessera**

**Stanyhurst, Guillaume**

**Coloniæ Agrippinæ, 1710**

23. Dies Maii. Ruina quæ sit in occulto, præcedit ruinam quæ sit in  
manifesto.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45477**

viabatur amiculum, jam blanditiis deliniebat, quæ  
 nunquam de Dei præsentia, de scelerum fœditate, de  
 labe conscientia, de divinis judiciis cogitasset. De  
 scendit de solario, jubet inquiri, quæ sit illa mulier  
 dicunt esse Bersabeam, Uriæ uxorem. Hic novus ar  
 mo tumultus, nova pugna, in qua semper vincit lib  
 do, & refert manubias, ac figit trophæa. Ante noctem  
 evocari illam jubet, & indigno flagitio se polluit,  
 contaminat. Verè se ipse in sacris odibus expressit, &  
*sperere decidat, & arescat.* Ubi, ô David est illa vigilan  
 tia, & pii animi cura, quâ in tui custodiam intentus  
 ita Deum alloquebaris: (a) *Averte oculos meos ne  
 deant vanitatem?* Oculi tibi fuere laquei, illis captus  
 es. Ut illud heroicum propositum, *Dixi custodiam  
 vias meas?* Turpiter nimis devisti à via vitæ. Hæ  
 nos flosculi evanidi, fragiles, ephemeri, qui manè  
 remus, in meridie languemus, vesperi aremus. Sicut  
 David florebat oriente lucifero, exaruit veniente  
 Hespero: manè vas ad gloriam, vesperi vas ad con  
 meliam: manè velut Seraphinus in cœlo, vesperi  
 ut Scarabæus in cœno. Agnosce hîc, ô homo carnal  
 cam animi imbecillitatem, innatam voluntati volu  
 bilitatem, & nunquam satis deplorandam fragilita  
 tem. Denique infideat illud animo certum, tanquam  
 Sybillæ folium;

*Est hominum status per florem significatus:  
 Ut vere perit, sic homo pulvis erit.*

### 23. DIES MAII.

Ruina quæ fit in occulto, præcedit ruina  
 quæ fit in manifesto. S. August. de civitate  
 l. 14. c. 13.

(a) Psal. 118. (b) Ps. 118.

I. **F**uit multis ad ruinam, ignorat-  
se causam ruinæ. Nec illa est  
unquam manifesta in opere,  
nisi præcesserit occulta in pectore.

Exterior ruina interiorem non facit, sed prodit. Hu-  
jus verò sæpè est origo peccati, unde omnis ruina,  
ignorantia. Illa quàm sit crassa, accipe ex Davide, qui  
cum divinitus esset oppidò illuminatus, tamen cum  
mentis aciem in se converteret, adeò illa, aliàs per-  
spicacissima caligabat, ut exclamet: (a) *Delicta quis  
intelligit? Quis est oculis tam perspicax ut videat, quis  
tam Argus mente ut inspiciat, quis tam lynceus ani-  
mo, ut intelligat, quibus Deum offendat delicta, qui-  
bus sibi noceat damna, quibus proximo officiat, pra-  
va exempla? Quis quotidianas suas prolapsiones nu-  
meret, cum sint propè innumeræ: Quis novit dæmo-  
nis artus, peccatoris motus, conscientiaë labes, mundi  
fraudes, animi sordes? Scientes, nescientes contra-  
himus sordes, nec excutimus: parum corroborati su-  
mus ad evertendas dæmonis machinas, in vitium  
proni, capi faciles, nec vinci difficiles, blandimentis  
voluptatum illecti, quî fieri potest, ut non sequatur  
ruina, nisi perpetua adhibeatur cautela?*

II. Sol fons luminis, & diei est Pater, sed nubibus  
obnubitur, eclipsim patitur; Luna est pulchra, sed  
pulchritudine suâ habet nævos, prodit maculas: stel-  
lae fulgent, sed nebulis obumbrantur: candidum  
ebur, sed vetustate nigrescit; speculum suo lavore  
clarissimum, sed halitu inficitur. Sic anima Dei gra-  
tiâ venusta, divinâ luce conspicua, veste nuptiali  
instar sponsæ adornata, labem mox concipit, quæ

Bb 4

illam

(a) *Psal: 19. 23.*

illam inficit, hinc decor inficit, & illa interit, nisi ad  
 eum se convertat, qui solus reficit. Hic tamen velut  
 in freto scopulum declina: dum cecidisti: ut erigas  
 animam, cave despondere animum, sed illico Deo  
 ope, & tuâ operâ totum te erige. Non cadas more  
 elephantorum, qui dum corpus succisis arboribus  
 commiserunt ad nocturnum somnum capiendum  
 strati, & abjecti, nullo se modo erigere possunt  
 quod habeant membra in columnarum modum  
 gentia, quæ flecti, curvari nequeant. Nemo ita co-  
 cidat, ut ruinâ sepeliatur. Flexibilis nobis est volu-  
 ptas, potest post omnem nequitiam canere palin-  
 diam, potest jam lapsa se erigere, & errata corrigere  
 & se, ac sua ad Deum dirigere. Si jam humi stratus  
 abjectus, abjecto es animo, proximus ex exitio. Hinc  
 enim consequitur salutis incuria, in Dei obsequio  
 oscitantia, in piis exercitiis indiligentia, in omnibus  
 effœminatus quidem languor.

III. Non est nisi præstantissimorum Heroum  
 posse dicere illud Cæsareum, *Veni, vidi, vici*, & ante  
 initum conflictum, mereri triumphum. Nostra con-  
 tentio est pertinax, quia cum hostibus pugnamus  
 pertinacibus: ideoque opus est morâ, ut potiaris pal-  
 mâ. Nec enim est molle Christiani militis rudimen-  
 tum, ut putet se statim posse donari rudi. Oportet  
 Dei pugilem in palæstrâ noctes, diesque sine missio-  
 ne luctari, & luctando reluctari, & reluctando, ne-  
 cesse est tandem eluctari. Ut hoc nanciscaris, primo  
 piis obsta. Quia cujuslibet rei principium, est ejusdem  
 quasi dimidium. Cave, in negotio salutis, parva par-  
 tibus facere; imò minima maximi æstima. Ruina  
 nim, quæ est in animo occulta, plerumque

Majus. fit à neglectu minimorum, & inde illa tandem au-  
 cta, propagata, & corroborata, pariunt ruinam ma-  
 nifestam. Cuniculi, minutulum animal, in Balearicis  
 olim Insulis non reperiebantur. Importavit quidam  
 è continenti tantùm duos: subitò numerus tantus  
 excrevit, ut arbores, domos, urbes eruerint, coacti-  
 que sunt (a) Baleades, opem Quirium implorare,  
 ad noxiam progeniem coërcendam. Fœcundior est  
 peccati fœtura, & longè in omnem partem ad no-  
 cendum funestior. Nullus mus sic arrodit, nullus  
 cuniculus sic effodit omnia fundamenta virtutis:  
 non hic, aut ille plures educit fœtus ad animi perni-  
 ciam. Peccatum verò, cum peccato conjungitur, quis  
 potest mente assequi quanta malorum colluvies  
 consequatur? Time ergò peccata magna, cave &  
 parva. Time multa, time pauca, time unicum: me-  
 mor illius

*Omne bonum quod habes, contaminat unica labes.*

## 24. DIES MAII.

Quantum à vitiis recesseris, tantum virtu-  
 tibus propinquabis. *S. Eusebius Emyssen.*  
*Hom. 3. de Epiphan.*

Recessus à vitiis, est accessus ad virtutes. **I.** **Q**uantus es virtutis amator,  
 tantus sis necesse est & vi-  
 tii osor. A vitiis remotus,  
 statim virtuti es vicinus. Accedis  
 ad illas, dum recedis ab his. Unius tamen hîc

B b 5

te

(a) *Strabol. 3.*